

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Stalna služba u Valpovu
Kralja P. Krešimira IV br. 3
31550 Valpovo

Poslovni broj: P-75/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Valpovu, po sucu Zvonimiru Rogić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Ivice Azenića, OIB 45228103331, V. Nazora 131, Podravski Podgajci, zastupan po pun. Željki Ivanušić, odvjetnici iz Osijeka, protiv tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, zastupan po Odvjetničkom društvu Šavorić & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti dijela ugovornih odredbi i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 10. travnja 2026. na osnovi čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje: ZPP), a objavljene 29. travnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez učinka dio odredbe članka 6. i članka 8. Ugovora o namjenskom kreditu broj: 5140030242-62000141050/2005., koji je potvrđen kod javnog bilježnika Dinka Đurđevića dana 24.03.2005., između tužitelja Ivice Azenića i prednika tuženika Addiko bank d.d., koja u čl. 6. glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% jednokratno unaprijed.“ te u čl. 8. glasi: „...U tom slučaju korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu Tarifi Banke na preostali iznos kredita, sukladno poslovnoj politici Banke.“

II. N a l a ž e s e tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877 da tužitelju Ivici Azeniću, OIB 45228103331, V. Nazora 131, Podravski Podgajci, isplati iznos od 286,45 € (dvjestoosamdesetšesteuraičetdesetpetcenti) sa zakonskom zateznom kamatom koja do 31.07.2008. teče po stopi od 15 %, a od 01.08.2008. do 31.07.2015. u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih

poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 31.12.2023. po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 01.01.2024. sve do isplate po stopi koju određuje Europska središnja banka, a koja je istu primijenila na posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, koja na iznos od 220,09 € teče od 25. ožujka 2005. pa do isplate i na iznos od 66,36 € teče od 19. lipnja 2014. pa do isplate, a sve u roku od 15 dana.

III. N a l a ž e s e tuženiku da tužitelju naknadi trošak postupka u iznosu od 182,79 € (stoosamdesetdvaeuraisedamdestdevetcenti) sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude tj. 29. travnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom kao pravnim slijednikom Slavonske banke d.d. Osijek sklopio Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita br. 5140030242-62000141050/2005, koji je potvrđen kod javnog bilježnika Dinka Đurđevića iz Donjeg Miholjca 23.03.2005. prema kojem mu je tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 23.000,00 CHF prema srednjem tečaju Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita uz rok otplate od 10 godina. Tijekom otplate kredita su se radi dizanja tečaja CHF u odnosu na HRK početno ugovoreni anuiteti povećavali naspram početnog plana otplate te je zbog neočekivanog povećanja anuiteta bio primoran prijevremeno zatvoriti predmetni kredit tako da ga je otplatio u lipnju 2014.

1.1. Predmetnim Ugovorom u čl. 6. određeno je da će se 1,50 % od iznosa kredita, jednokratno naplatiti naknada za obavljanje bankarskih usluga i naplaćena mu je prilikom sklapanja ugovora u iznosu od 1.658,29 kn / 220,09 €. Isto tako sukladno čl. 8. Ugovora naplaćena mu je i naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 500,00 kn / 66,36 €.

1.2. Tvrdi da se o ugovornoj odredbi za tzv. „ulaznu naknadu“ i „izlaznu naknadu“ nije pojedinačno pregovaralo, nego je ta odredba uglavljena u unaprijed formuliranom tipskom ugovoru. Ta odredba bila je unaprijed formulirana od strane banke i na nju nije imao utjecaja, nije ugovorena u dobroj vjeri, te je ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama

ugovornih strana na štetu njega kao potrošača, i to neovisno o visini iznosa naknade. Prema odredbi članka 96. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007. (dalje: ZZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Nadalje je propisano da se nepoštena ugovorna odredba posljedično smatra ništetnom.

1.2. Ističe kako mu nije bio razjašnjen odnos između iznosa naknade i pruženih usluga, u smislu da nije bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanja kredita. Obzirom se radi o ugovornoj odredbi iz ugovora o potrošačkom kreditu, koji je tipski i unaprijed priređen od strane tuženika, te o kojoj ugovornoj odredbi se nije pregovaralo, ista je nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. Obzirom je tuženik u predmetni ugovor o kreditu uglavio nepoštenu odredbu o ulaznoj naknadi, tuženik je nepošten stjecatelj te sukladno članku 1115. ZOO-a predmetnu naknadu mora vratiti zajedno sa zakonskim zateznim kamatama. Poziva se na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-673/2023 od 13. veljače 2024. Ističe kako je Sud Europske Unije u svojim presudama broj C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni i konačno koji su neproporcionalni. Kreditor svoje troškove obrade kredita namiruje kroz ugovorne kamate koje je ugovorio i to je jedina realna cijena i činidba ovih ugovornih odnosa, dok mu ovi troškovi predstavljaju samo dodatan namet oko kojeg nije mogao pregovarati, niti na isti utjecati. Stoga predlaže da sud usvoji u cijelosti tužbu i tužbeni zahtjev.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor zastare te osporava osnovanost tužbe. Ne prijemori visinu tužbenog zahtjeva odnosno ne prijemori da je naknada za troškove obrade kredita naplaćena 24. ožujka 2005. u iznosu 1.658,29 kn, a naknada za prijevremeno zatvaranje kredita naplaćena je 18. lipnja 2014. u iznosu 500,00 kn.

2.1. Osporava status potrošača tužitelja te smatra da tužitelj taj status nije dokazao pozivajući se na odluku Županijskog suda u Zagrebu br. GŽ-1562/2021 od 05.10.2021.

2.2. Ističe da sporni dijelovi odredaba o naknadi radi obrade kredita i naknadi radi prijevremene otplate ne predstavljaju nepoštene ugovorne odredbe kako je to propisano odredbom čl. 86. st. 1. i st. 2. ZZZP/07 odnosno odredbom čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZZP/03, a koji je zakon bio na snazi u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu. Odredbe o naknadama su jasne, lako razumljive i lako uočljive te kao takve pravilnom primjenom odredbe čl. 94. ZZZP/03 uopće ne podliježu testu poštenja iz odredbe čl. 81. st. 1. ZZZP/03. Ugovaranjem naknada iz odredaba čl. 6. i 8. Ugovora o kreditu nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja niti načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, nije narušeno načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz odredbe čl. 2. ZOO-a odnosno navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZZP/03. Odredbe o naknadama su u potpunosti jasne, lako

razumljive i lako uočljive te je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima. Ističe se da odredba čl. 6. Ugovora o kreditu u odnosu na visinu naknade upućuje na Tarifu odnosno Odluku tuženika kojom je propisana naknada. Naknada za prijevremenu otplatu kredita također je predviđena Odlukom o naknadama koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, kao i u vrijeme prijevremene otplate kredita. Pojedinačno su pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu te su tužitelju dani i stavljani na uvid svi podaci i uvjeti kreditiranja, a tekst odredaba čl. 6. i 8. Ugovora o kreditu je jasan, uočljiv i nedvosmislen. Prilikom pregovora radi sklapanja Ugovora o kreditu i prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu postupao je prema zakonu, sukladno prisilnim propisima, a njegova djelatnost je pod kontrolom regulatora Hrvatske narodne banke te sukladno tome, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj. Ističe da je Ugovor o kreditu na temelju odredbe članka 59. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 78/93, 29/94 i 162/98) solemniziran kod javnog bilježnika, slijedom čega se, sukladno članku 3. Zakona o javnom bilježništvu, smatra da je tužitelj potpisom Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju.

2.3. Navodi da je naknada za prijevremeno zatvaranje kredita uvjet vraćanja kredita iz čl. 1022. st. 2. ZOO-a i naknada koju banka zaračunava korisniku kredita sukladno odredbi čl. 173. st. 1. i 3. Zakona o bankama. Slijedom navedenog, razvidno je da za ugovaranje sporne naknade postoji valjani pravni temelj. Tuženik prijevremenom otplatom kredita trpi štetu u skladu s odredbom čl. 1024. st. 3. ZOO-a, a koja se sastoji od: (i) troškova financiranja kredita tužitelja koje tuženik podmiruje i nakon prijevremene otplate kredita; (ii) administrativnih troškova tuženika. 22. Tuženik zbog prijevremene otplate kredita trpi štetu u obliku troškova financiranja kredita tužitelja koje tuženik podmiruje i nakon prijevremene otplate kredita. Naime, tuženik je za plasiranje kredita (dakle nabavu novca) krajnjim korisnicima pa tako i tužitelju morao prije toga osigurati sredstva koja će plasirati. Tuženik je za plasiranje CHF kredita krajnjim korisnicima, a kakav je kredit tužitelja, pribavljao sredstva od matične banke u inozemstvu odnosno sa istom je sklopio ugovor o kreditu sukladno kojem je bio dužan vratiti matičnoj banci dobiveni iznos glavnice zajedno sa ugovorenom redovnom kamatom. Dakle, tuženik je iznose koje su dobivali od tužitelja, prilikom redovne otplate kredita na ime glavnice i redovnih kamata, koristio za podmirivanje kredita podignutih kod matične banke odnosno za podmirivanje glavnice i redovne kamate koje duguje matičnoj banci. 23. Međutim, za razliku od tužitelja, tuženik ne može prijevremeno otplatiti kredit matičnoj banci te i nakon prijevremene otplate kredita od strane tužitelja nastavlja otplaćivati kredit podignut kod matične banke zajedno sa redovnim kamatama za koja više ne dobiva sredstva putem kredita tužitelja jer je isti prijevremeno otplaćen. Upravo naprijed navedene redovne kamate koje tuženik plaća matičnoj banci nakon prijevremene otplate kredita odnosno troškovi financiranja predstavljaju štetu koju tuženik trpi temeljem prijevremene otplate. 24. Nadalje, osim štete u vidu troškova financiranja, tuženik zbog prijevremene otplate kredita trpi štetu u vidu administrativnih troškova koji se sastoje od troškova obrade dokumentacije, troškova osoblja i slično. Naime, zbog prijevremene otplate kredita, osoblje administracije tuženika poduzima dodatne radnje koje ne poduzima u slučaju redovne otplate kredita odnosno u konkretnom slučaju osoblje administracije tuženika je moralo na temelju Zahtjeva tužitelja za prijevremenu konačnu otplatu kredita sastaviti obračune iznosa koje je tužitelj dužan platiti odnosno obavijest o prijevremenom zatvaranju, a koja je sadržavala iznos neplaćene glavnice te redovnih i zateznih

kamata do trenutka prijevremene otplate kredita. Osim toga, osoblje administracije tuženika je moralo provjeriti sve dostupne uplate za zatvaranje kredita te provesti sva knjiženja. Nakon izdavanja obračuna iznosa, osoblje administracije tuženika je moralo pratiti da li su izvršene potrebne uplate za zatvaranje kredita te nakon što su izvršene uplate, osoblje administracije tuženika je u internoj evidenciji moralo provesti knjiženje zatvaranja kredita te o tome obavijestiti centralu arhive gdje su pohranjeni instrumenti osiguranja kako bi se isti vratili tužitelju i sudužniku. Dakle, sve opisane radnje osoblja administracije tuženika su radnje koje isto ne poduzima kod redovne otplate kredita jer se u tom slučaju uplate knjiže automatski te upravo dodatni posao osoblja administracije tuženika kao i troškovi izdavanja dokumentacije za prijevremenu otplatu kredita predstavljaju štetu koju tuženik trpi zbog prijevremene otplate kredita.

2.4. Ističe da je trošak obrade kredita naplaćen kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS). Efektivna kamatna stopa (EKS) je kamatna stopa koja odražava sve troškove kredita, uključujući naknade, osiguranja, depozit i ostale izravno povezane troškove kredita. Poziva se na odredbu članka ZPP/03-a kojom je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Budući da se troškovi obrade kredita iskazuju kroz efektivnu kamatnu stopu, ističe da sukladno odredbi članka 84. ZPP/03-a nije dopušteno ocjenjivati poštenost te odredbe jer je odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te upućuje i na odredbu čl. 296. st. 3. Zakona o obveznim odnosima, koja propisuje: „Odredba stavka 1. ovoga članka ne primjenjuje se na one odredbe općih uvjeta ugovora čiji je sadržaj preuzet iz važećih propisa ili se prije sklapanja ugovora o njima pojedinačno pregovaralo, a druga je strana pritom mogla utjecati na njihov sadržaj te na odredbe o predmetu i cijeni ugovora ako su jasne, razumljive i lako uočljive.

2.5. Navodi pojedine radnje i stavke koje čine trošak obrade pojedinog ugovora o kreditu i to troškovi osoblja uključenih u pregovaranje sa strankama (sastanak s klijentom koji prvi put dolazi informirati se o uvjetima i mogućnostima sklapanja ugovora o kreditu, pribavljanje osnovnih informacija o klijentu i njegovim potrebama), stadij obrade u kojem zaposlenik tuženika iznosi klijentu što od te vrste kredita banka ima u ponudi, s pružanjem informacija o kamatama, ročnosti, valuti, i drugim pravnim sastojcima s kojima se pojedini kreditni proizvod odobrava, odnosno sklapa ugovor o kreditu, stadij postupka obrade u kojem klijent, koji se odlučio za sklapanje ugovora o kreditu, potpisuje dokumentaciju potrebnu za obradu zahtjeva za kredit, pa se ta dokumentacija interno pregledava, obrađuje i unosi u aplikaciju za obradu kreditnih prijedloga kojim trenutkom se zahtjev klijenta, odnosno predmet dostavlja na obradu i po udovoljenju svih preduvjeta na odobrenje njegovom nadležnom tijelu. Prije nego što se predmet upućuje na odobrenje, zaposlenik pravne službe tuženika daje pravno mišljenje o sredstvima osiguranja plaćanja, pa se predmet prosljeđuje na utvrđivanje kreditne sposobnosti i zatim na odobrenje. Nakon internih odobrenja kredita zaposlenik pravne službe tuženika sastavlja ugovor o kreditu i isprave o pravnim poslovima kojima se osigurava ispunjenje obveza (vraćanja kredita, kamata i troškova) tj. osiguranje plaćanja po ugovoru o kreditu. Nakon toga se poziva korisnik kredita na sklapanje ugovora, priprema se isprava, pri čemu se ugovor čita, tumači i potpisuje zajedno s instrumentima osiguranja plaćanja, obavlja se i dogovor oko isplate kredita. Zatim (u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu) ovaj ured tuženika je obavljao i radnje: provjera podataka u bazi klijenta i eventualne dopune u bazi podataka, za sve sudionike ugovora se obavljao unos i ažuriranje podataka o poslodavcu, unos napomena provjera odluke o odobrenju kredita i ugovora o kreditu, s kontrolom

ovlaštenja, provjera sastojaka iz kupoprodajnog ugovora i naloga klijenta, u slučajevima kada je prodavatelj bila pravna osoba provodila se i kontrola eventualne blokade računa, provjera postoji li potpisan isplatni nalog, najava isplate u aplikaciji s unosom elemenata ugovora u „Core sustav“ koji se u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora zvao „Omega“, unos naloga za isplatu kredita u „Core sustav“ tj. „Omega“ i verifikacija naloga, odnosno verifikacija od dva djelatnika za naloge veće od sto tisuća kuna, po potrebi i dodatna verifikacija od treće osobe kada je bilo propisano, ispis elemenata ugovora i otplatnog plana radi arhiviranja, slanje obavijesti klijentu o isplaćenom kreditu i dostava otplatnog plana (poštom), unos kolaterala u sustav (CP) i povezivanje s kreditnom partijom.

2.6. Konačno, ističe da je tužitelj Ugovorom o kreditu, koji je nesporno otplaćen, dobio na raspolaganje 23.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti, a tužbenim zahtjevom traži isplatu u iznosu od 286,45 EUR. Tuženik ističe da je u slučaju ništetnosti spornih odredbi (što tuženik osporava) riječ o zabrani manjeg značaja u smislu člana 326. ZOO-a. Slijedom svega predlaže da sud odbije tužitelja s tužbom i tužbenim zahtjevom.

3. Sud je u dokaznom postupku saslušao tužitelja te izvršio uvid u materijalnu dokumentaciju priloženu spisu.

4. Tužitelj je, ostajući u cijelosti kod tužbe i tužbenog zahtjeva, iskazao da je s bivšom Slavonskom bankom koju je naslijedila Hypo Alpe Adria bank, a tu banku sadašnja Addiko bank, zaključio 2005. ugovor o namjenskom kreditu bez depozita za adaptaciju kuće u vrijednosti od 23.000,00 CHF (100.000,00 kn). Ne sjeća se s kojim djelatnikom banke je razgovarao u poslovnici u D. Miholjcu, a on mu je preporučio kredit u CHF kao najpovoljniji. Popunio je zahtjev za kredit, a banka je sačinila ugovore po svojim uvjetima i nije mogao utjecati ni na jednu odredbu iz ugovora. Djelatnik banke ga nije upozorio niti upoznao s troškovima ulazne naknade za obradu kredita niti mu je objašnjavao koji parametri čine tu ulaznu naknadu i zašto iznose 1,5 %. Pristao je na uvjete iz ugovora jer mu je kredit bio nužan. Ugovore je ovjerio kod javnog bilježnika i kredit mu je isplaćen u kunama i sav je utrošio u adaptaciju kuće kao fizička osoba. U toj kući više ne živi, ali je i dalje u njegovom vlasništvu i nikome ju nije iznajmljivao niti se u njoj obavljala bilo kakva trgovačka ili pravna djelatnost. Ne sjeća se početnih rata kredita, ali zna da su se nakon nekog vremena znatno povećale i zato je odlučio zatvoriti taj kredit koji je bio nepovoljan. Supruga je podigla kredit u PBZ i tim kreditom je zatvorio predmetni kredit. Djelatnik mu je tom prilikom naplatio naknadu na prijevremenu otplatu kredita, a za koju nije znao niti mu je objasnio koji parametri čine tu naknadu i zašto ona iznosi 500,00 kn. Ističe da mu djelatnik banke nije spominjao pojedine odredbe ugovora koji se odnose na ulaznu i izlaznu naknadu, a to je saznao naknadno i podnio ovu tužbu.

5. Sud među strankama smatra neprijepornim i utvrđenim i to:

- da su prednik tuženika Slavonska banka i tužitelj sklopili Ugovor o namjenskom kreditu bez depozita br. 5140030242-62000141050/2005, koji je potvrđen kod javnog bilježnika Dinka Đurđevića iz Donjeg Miholjca 23.03.2005.;
- da je čl. 6. Ugovora određeno da će se 1,50 % od iznosa kredita, jednokratno naplatiti naknada za obavljanje bankarskih usluga;
- da je čl. 8. Ugovora određeno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu djelomičnu i konačnu otplatu kredita i u tom slučaju se korisnik kredita obvezuje izvršiti

uplatu prema zaključnom obračunu banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu sukladno Tarifi banke;

- da je tuženik naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 24.03.2005. u iznosu od 220,09 €, a 18.06.2025. naplatio mu je u iznosu od 66,36 € naknadu za prijevremenu otplatu kredita.

6. Među strankama je prijeporno i to:

- da li su ništetni dijelovi odredbe predmetnog Ugovora o ulaznoj naknadi te naknadi za konačnu otplatu kredita;

- da li tužitelj ima pravo na restituciju temeljem navodno ništetnih predmetnih odredbi ugovora;

- da li je osnovan tuženikov prigovor zastare potraživanja

7. Analizirajući navode tužbe i odgovora na tužbu tuženika, iskaz tužitelja, materijalnu dokumentaciju priloženu spisu, svaki dokaz posebno, sve dokaze zajedno, kao i rezultat cjelokupnog postupka, sud smatra u cijelosti osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja opisan kao u izreci presude.

8. Sadržaj Ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i tuženika nije prijeporan, prijeporan je dio odredbe čl. 3. Ugovora kojim je ugovorena naknada za obavljanje bankarskih usluga i to jednokratno u iznosu od 3,30 % od iznosa kredita unaprijed kao i odredba čl. 9. st.2. Ugovora kojom je ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi Kreditor.

9. Sud smatra utvrđenim da je tužitelj bio upoznat o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita i da je visina te naknade 3,30 % iznosa kredita. Međutim, tužitelj je u svom iskazu naveo da nije bio informiran na što konkretno se ta naknada odnosi te da o naknadi nije mogao pregovarati. Isto tako nije mogao pregovarati ni oko naknade za prijevremenu otplatu kredita. Banka je te naknade obradila i naplatila po svojim bankarskim uvjetima bez posebnog pojašnjenja.

10. Stoga su predmetne odredbe nepoštene i ništetne. Nepoštenost sud nalazi iz razloga što je predmetni ugovor tipizirani ugovor prema kojem korisnik kredita nema nikakvog utjecaja osim prihvatiti ga ili ne, tj. bio je ovisan o novcu potrebnom za adaptaciju stana pa je u konkretnom slučaju banka jača strana koja određuje pravila igre tako i naknade sukladno vlastitoj odluci na koju korisnik kredita nema nikakvog utjecaja.

11. Naime, iz navedenih odredbi proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbe prema kojima se prilikom prvog korištenja kredita naplaćuje naknada od iznosa kredita i to jednokratno 3,30 % te da tužitelj može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi tuženik.

12. Prema odredbi čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, dalje ZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

13. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Isto propisuje odredba čl. 49. ZZP-a/2014. Tuženik tu činjenicu nije uopće dokazivao.

14. Prema čl. 295. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

15. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornim odredbama ugovora.

16. Budući da iz predmetnog ugovora očito proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora pa tako i o odredbama općih akata banke, kao i o izmjenama i dopunama tih akata, po prirodi stvari i nije pojedinačno pregovaralo, a niti se moglo pojedinačno pregovarati. S obzirom da je tužitelj na temelju čl. 6. i 8. Ugovora o kreditu platio tuženiku naknade u visini kako je to ranije navedeno, to je očito da su iste prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da su nepoštene navedene odredbe primjenom čl. 81. st.1. ZZP-a te ništetne u smislu čl. 87. st. 1. ZZP-a.

17. Osim toga, sud prihvaća navode tužitelja da tuženik, kao banka, ima pravo na vraćanje glavnice kredita, na naplatu ugovorenih kamata te na naknade koje su stvarne odnosno za koje postoji dokaz da je banka imala određene troškove pa ih je onda imala pravo i naplatiti. Kod prijevremene otplate kredita, potpuno je jasno da banka ima pravo naplatiti preostalu glavnicu i kamatu koja je nastala do dana prijevremene otplate, ali nema pravo naplaćivati nikakvu dodatnu naknadu odnosno buduću nedospjelu dobit uslijed toga što je kredit otplaćen prijevremeno.

18. Kako su ništetne odredbe i to čl. 3. i čl. 9.st.2. Ugovora o kreditu, te se odredbe među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi. Sukladno članku 323. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu naknade za obradu kredita u iznosu od 220,09 €, a koja je naplaćena 24.03.2005. kao i na isplatu naknade na ime obračuna troška kod prijevremenog zatvaranja kredita u iznosu od 66,36 € koja je naplaćena 18.06.2014. Stoga je sud prihvatio tužbeni zahtjev i odlučio kao u izreci presude.

19. Neosnovan je prigovor zastare tuženika, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti čl. 6. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

20. Kako se tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem od dana naplate predmetnih naknada, sukladno čl. 1115. ZOO-a tužitelj osnovano potražuje iznos zateznih kamata od dana plaćanja naknade za obradu kredita i naknade za prijevremeno zatvaranje kredita.

21. Odluka o kamatama zasniva se na odredbi čl. 29. ZOO-a.

22. Odluka o parničnom trošku zasniva se na odredbi čl. 154 st. 1. i čl. 155. ZPP-a.

23. Tužitelju su priznati zahtijevani troškovi postupka u iznosu od 182,79 €, a koji se sastoje i to: iznosa od 50,00 € ime sastava tužbe po Tbr. 7/1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („NN“, br. 138/23 dalje: Tarife), iznosa od 50,00 € na ime pristupa punomoćnika na ročište održano 10.04.2026., iznosa od 25,00 € na ime pristupa punomoćnika na ročište za objavu presude po Tbr. 9/3. Tarife, iznosa od 31,25 € na ime 25 % PDV-a na iznos od 125,00 € te iznos od 26,54 € na ime sudske pristojbe na tužbu i presudu.

24. Slijedom svega iznijetog, sud je odlučio kao u izreci ove presude.

U Valpovu 29. travnja 2026.

Sudac

Zvonimir Rogić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku 15 dana, od dana objave presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda, nadležnom županijskom sudu.

Dostaviti:

1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30887-56afe**

Kontrolni broj: **07677-bec86-c0008**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.